

Do stichlých ulic měst i míru sněžných strání,
do mlčných údolí s kouřovou clonou sází,
do horských závějí, jež dýmavě mrazí
slavnostné zvony zní v típytivém mihotání.

Lidé jim dávno už přerůzná jména dali,
některý sladce zní, jiný má temný hlas,
kovově zvěstují, vánoce že nastal čas,
lákaají pocestná, aby jim naslevovali.

Na závěj spadl uschlý list,
poslední z holé břízy.
Do údolí zní zvonů hlas.
Slyšíš, jak zpívají si?

1. zvon:
Jsem VÍRA. Žebrák, kdo mě nemá,
Nad celý svět je moje cesta
a věčnost svírám v dlaní.
Pronikám život, umírání;
spojuji sebe se zemí.
Vítězím nad přesilou zbraní,
svobodná v každém vězení.

Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět.
A toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.

A ti skrze víru vybojovali království, činili spravedlnost,
docházeli zaslíbení, zapřávali ústa lvům,
uhašovali moc ohně, utekli ostroti meče, zmocnění bývali v mdlobách,
silní učiněni v boji, vojska zaháněli cizozemců.

1. zvon:
Jsem jediná, jež zachraňuji
před Božím soudem hněvivým.
Jak vlny dny a roky plují
tím mořem času šálivým
a plavec k přístavu se blíží.
S čím ukážeš se před Ním, s čím?
Jen se mnou soud ti neublíží.
Tvá spravedlnost je jen stín,
jen přelud, vina, oáry staré,
jež nechat musíš před branou.
Ten ujde zkáze mnohotvaré,
komu jsem jistotou záchranou.

-Nebo pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem a žádného nepotřebuji
a nevíš, že jsi bídný a mizerný i chudý i slepý i nahý.

Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána
našeho Jezukrista.

1. zvón: V poslušném činu najdeš mne.
Vždyť ten, kdo věří, poslechne.
Jen považ: do neznámé dále
šel na Boží hlas Abraham.
Všichni se pošetile smáli.
A Pán Bůh? Ten ho nezklamal;
stařeckým rukám svěřil syna.
Slib Boží časem nezhasíná,
jak hvězda svítí do tmy dál.

Věrou povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo,
které měl vzítí za dědictví. I šel, nevěda, kam přijde.

1. zvón: A tak šli věky, staletími
ti, které za ruku jsem vzala.
K světlu jsem oči jim otvírala,
k světlu, jež neobsáhnou stíny.
Dávnými slovy prorockými
i bolest v slávu rozkvétala.

Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš.
Připravte na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině
stezku Boha našeho.
Nebo se zjeví sláva Hospodinova a uzří všeliké tělo spolu,
že ústa Hospodinova mluvila.

Plesej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská.
Aj, král tvůj přijde k tobě spravedlivý a spasení plný,
chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém..

A z poupátek už voní květ
tam v teplém vzduchu Palestiny.
Jak perla vyloupnutá z hlíny
je dívka, prostá na pohled.
Z jaké to síly na sebe kříž vloží,
jež potěškává tvrdá ruka Boží,
aby byl z ženy omilostněn svět?
Aby se Slovo stalo tělem,
jež bolest pokryje,
své "Ano" říká před andělem
ve víře Marie.

I řekl jí anděl: Neboj se, Marie, nebo jsi našla milost u Boha.
A počneš v životě a porodíš syna a nazveš jméno jeho Ježíš.

I řekla Marie: Aj, služebnice Páně, staniž se mi podle slova tvého.

(Nejmenší): Zvon víry zvoní do dále,
aby se lidé nebáli.
Když budem věřit upřímně,
Pán Bůh pomůže vám i mně.
Vždyť ještě nikdy nezklamal
toho, kdo věřil, poslouchal.

Zvon víry zvoni do dále,
ať lidé světla zapálí
a všude ať tak jasně je,
jako když přišel Pán země.
Proč bez víry i o vánocích
dál bloudit ve svých temných nocích?

Zvon víry zvoni do dále,
že všichni o to nestáli,
když Pán Bůh světu dal svůj dar.
Věrných je vždycky jenom pár.
Však já chci zůstat mezi nimi,
slavit Jej zpěvy vánočními.

Zvon víry zvoni do dále,
abychom víc se dívali
na Krista, který vítězí
nad jazykem i penězi.
Když chceme být Jemu pod mocí
už nejsme nicí otroci!

2. zvon:

Jsem NADĚJE a voním rámem,
které vítězí nad nocí.
Ten, který stal se z jeslí Pánem
nad zoufalstvím a bezmocí
mě první v život probudil.
Z vítězství Jeho jsem dál živa.
Kdo ve víře se k němu dívá
i mne má také za podíl.

Kotva jsem, pevně uchycená
o lásku Pána Ježíše.
V hlubinu, která konce nemá
jsem ponořena nejmíže:
v hlubinu Božího slitování.
A slyším jasně nad bolestmi všemi
znít píseň o nebi a o nové zemi.

Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. I slyšel jsem hlas veliký
s nebe, řkoucí: Až stánek Boží s lidmi a bydlení bude s nimi a setře
Bůh všelikou slzu s očí jejich a smrti již více nebude.

(Nejmenší):

Zvon naděje nám vyzvání:
víš už, co je to čekání?
Protože chceme všechno hned,
mrzí nás někdy celý svět.
Naděje není nedočkavá.
Nemusí spěchat. Tím je pravá.

Zvon naděje nám vyzvání,
 že je před námi shledání
 se všemi, kteří v hrobě spí.
 Však on je Ježíš probudí
 a každý z nich, kdo Jej měl rád
 s ním bude slavně kralovat.

Zvon naděje nám vyzvání:
 Pán Ježíš i nás zachrání!
 Vždyť proto přišel do jeslí,
 aby zachránil náš svět zlý.
 A ty bys chtěl nade vším soufat?
 Měj naději a uť se doufat!

Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v Něho nezahymul, ale měl život věčný.

3. zvon:

Jsem LÁSKA. Mnoho, mnoho slov
 už lidé o mně pronesli.
 Zněla jak flétna, jako vzácný kov.
 Až jsem se sklonila do jeslí
 a tělem jsem se stala.
 Nezvykle světu jsem promlouvala,
 nezvykle svět jsem objímala
 pláčem novorozenátka.
 Když přišla ta noc sladká,
 hlas Boží z ohléva zněl jemně.
 A neslyšela země.
 A neslyšela země.
 Kdy zazněl světu poprvé?
 Člověk s rukama od krve
 jak tenkrát křížuje mě.

Zvon lásky zvoní do kraje:
 největší ze všech láska je!
 Co platná víra s nadějí,
 když skutky lásky chybějí?
 Nemáš-li lásky trošičku,
 zbytečně žiješ, človíčku!

Zvon lásky srdce hladí:
 mějte se, lidé, rádi!
 Umíme to? Neumíme.
 Zlobíme se, závidíme -
 je to s námi těžké, zkrátka.
 Učme se od nemluvnátka!

Zvon lásky zvoní víc a víc!
 bez zvěsti vánoc nemáš nic!
 Jen Ježíš tvému životu
 dá jas, zapudí nicotu.
 Jeho láska tě bude vést
 tou nejsprávnější ze všech cest.

A my jsme poznali a uvěřili o lásce, kterou Bůh má k nám.
 Bůh láska jest a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá a Bůh v něm.